

HENRIK JANSSON

Ur romanen *Godnatt treans spårvagn* (2000)

Efteråt minns jag inte mitt svar, kanske säger jag ingenting alls. Eller så når orden sitt mål, och blir hud. Försiktigt tittar vi på varandra, tittar fram, och jag tänker att det hänger på så lite. Att jag vad som nu än händer inte ska ångra nånting alls. Vädret har blivit varmt, det är en sån dag: då träden klär upp sej, och ljuset förvandlas.

Så vi kör ut till min barndoms sommarstrand. När väskorna är inburna och båten sjösatt frågar jag om hon vill meta abborrar. Just här kastar jag ut draget och vevar, med min pappa i tidlös tid, och vattnar däremellan strandens späda träd. Jag smyger omkring med hinken, och skäms över min blödiga ömsinhet, och har till och med nu svårt att berätta om det. Men då jag ändå bekänner stryker hon mej över kinden, jag ser en svettpärle på hennes hals, och så säger hon att hon gärna kommer ut med båten. Kanske bara nu och aldrig mer, men möjligheten dallrar på vågorna; droppen rinner långsamt, och kan vilken sekund som helst brytas. Mina fingertoppar följer.

Så tala till mej nu, viskar hon efter att ankaret sjunkit in i gyttjan, och jag har talat till henne, för mej själv, månad efter månad, och allt är sagt och jag minns inte vad, och så rycker hon till och höjer rösten. Jag är här, helt och hållet. Nu får du tala till mej, nu vill jag höra. Jag begär inte att du ska skriva brev, eller läsa upp dem du skrivit, eller bara bränna. Inte att du ska erkänna nånting alls. Men tala till mej, nu. Just nu.

Och solen lägger en bro över viken, bakom den tar vi sats. Läppar, hud som första gången. Efter alla gånger, all väntan, ännu en gång en första. Träet i båten knarrar, mina fingrar följer, och hon andas häftigare: några få sekunder som gör hela min väntan kort. Med ett skrik markerar måsen sin dykning, stilla vila under ytan. Just i den stunden är jag aldrig ensam. (s 109f)